

τίαν ἔνευ διακρίσεως τάξεων, ἀφοῦ κατώρθωσαν νὰ ἐκλέγωσι προεστῶτα (κουτσάμπαση θεούλη) διαιρένοντα εἰς Ἱωάννινα (ἐπιστασία Ζαχορίου), ἔνθα καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐδικάζοντο διὰ καθιερώθεντων καὶ ἴσχυόντων ἀγράφων νόμων διὰ τοῦ προεστῶτος τὸ μετὰ ταῦτα ἐπληρώνοντο, ἀφοῦ ἐσυνάζοντο, οἱ φόροι, καὶ ἐν πολλαῖς περιστάσεσιν ἀνωμάλαις προεστῶτες φιλοπάτριδες καὶ ἵκανοι εἰς οὓς ὁφείλεται μεγίστη εὐγνωμοσύνη καὶ δίκαιοις ἔπαινος ἔνεκα τῆς ἐπιρροῆς, ἢν ἐξήσκουν παρὰ τοῖς κατὰ καιρὸν διοικηταῖς, κατώρθωσαν νὰ διατηρήσωσι τὸ Ζαχορίου ἀμόλυντον καὶ ἀκηλίδωτον ἀπὸ θηριωδεστάτας πράξεις καὶ καταδρομᾶς (1) τοῦ τότε κακοῦ αἵμοδόρων Θωμανῶν·τινες μάλιστα τῶν προεστῶτων ἐγένοντο θῦμα τοῦ πατριωτισμοῦ των ἀνθιστάμενοι πάσῃ δυνάμει πρὸς τὴν σπουδὴν ἢν κατέβαλον οἱ κατὰ καιροὺς διοικηταὶ τῶν Ἱωαννίνων ἵνα ἀφαιρέσωσι τὰ προνόμια ταῦται· ἀλλ' οὐ, τι δὲν κατώρθωσαν ἐκεῖνοι, πρὸ δλίγων ἐτῶν τὸ κατώρθωσαν αἱ μεταξὺ τῶν Ἱωαννιτῶν καὶ Ζαχορισίωνεριδεῖκατο γάνη, ἀφοῦ προσετέθη ὁ ἐπὶ τῆς ἑκτιμήσεως τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν κτημάτων οὐδεμίαν φερόντων πρόσοδον φόρος, οἱ προεστῶτες, κατήντησαν ἀπλοὶ εἰς πράκτορες.

Ταῦτα γενικώτερον, ἔλθωμεν νῦν ἐπὶ τὸ μερικότερον.

(ἀκολούθει)

Γ. ΧΡ. ΧΑΣΙΩΤΗΣ.

ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΑΜΙΑΚΗ ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ.

Τὴν ἀντικρὺν ἀξιόλογον ἐπιγραφὴν ἀνέγνων προχθὲς ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως Ἀθηνῶν, εὑρεθεῖσαν πρὸ εἴκοσι περίπου ἡμερῶν ἐν τῷ πρὸς ἀνατολάς τοῦ Παρθενῶνος χώρῳ, ἔνθα σκάπτει ἡ Κυβέρνησις Θεμέλια, ἵνα κτίσῃ διὰ τὰ ἐπάνω ἀρχαῖα Μουσεῖον, χρήματα τοῦ ἐν Πετρουπόλει δρμογενοῦς Αημ. Μπεναρδά κη. Εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ στήλης κολοβῆς λίθου Τμηττείου. ‘Τπέρ τὸν Ιον στίχον ἄλλοις ποτὲ δὲν ἦτο γεγραμμένος, διότι ἔκει ἄνω ὁ λίθος σῶσις, ἀν καὶ ὅχι καθ' ὅλον τὸ πλάτος του’ καὶ ἄλλως δὲ πανταχόθεν εἶναι ἀνωμάλως ἀποτεθραυσμένος τὰ ἄκρα, καὶ ὅπου ἐν τῇ ἐκδόσει μου ἐσημείωσα στιγμάς, ἔκει εἶναι ἐλλιπής. Μό-

νον δὲ ἐν τοῖς στίχοις 24φ καὶ 25φ σώζεται ἡ ἀρχὴ τῶν στίχων, ὅποθεν δὴ ὡδηγήθην εἰς τὴν ὡς ἔγγιστα συμπλήρωσιν τοῦ Ιον στίχου καὶ τῶν λοιπῶν πρὸς τὸ ἀριστερὰ τῷ δρῶντει πρὸς τὰ δεξιά δὲ ὑποθέτω ἰκανῶς μεγάλην τὴν ἔκλειψιν τοῦ πλάτους· καὶ μόνον ἐν τοῖς στίχοις 3φ καὶ 6φ κατὰ τὴν φύσιν τῆς ἐπιγραφῆς συνεπλήρωσα τυπικά τινα. Εἴτε πρέπει νὰ γινώσκῃ ὁ ἀναγνώστης, ὅτι ἐν τοῖς στίχοις 8φ, 22φ καὶ 24φ ἐν ταῖς λέξεσιν ἐγραμμάτευεν καὶ Χαρικλείδον ἔνεκα βλάβης παλαιᾶς τοῦ λίθου ὑπερεπήδησε τρὶς διχράκτης διάστημα ἔνδος καὶ δύο γραμμάτων, ἐν δὲ τῷ 3φ στίχῳ εἶναι μετὰ τὸ ἐγραμμάτευεν τόπος κενὸς ἀφειμένος ὡς 23 γραμμάτων. Όλος δὲ ἀγραφος εἶναι ὁ τόπος τοῦ 9ου στίχου, ἐφ ὅσον τοιλάχιστον οὗτος σώζεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς στήλης. ‘Η γραφὴ δὲν εἶναι μὲν ἡ στοιχηδὸν, πλησιάζει δὲ ὅμως εἰς τὸ σύστημα τούτο. Λάθη τοῦ χαράκτου δὲν παρετήρησα παρὰ τρία, ἐν I ἐν τῷ 4φ στίχῳ, καὶ ἀνὰ ἐν Δ ἐν τῷ 27φ καὶ τῷ 39φ στίχῳ, ἀ καὶ ἀπέδωκα δύο ἔχουσι. Βεβαίω δὲ καὶ τὸ ἐν στίχῳ 4φ γράμμα Ν, τὸ πρὸ τοῦ Νεκήτου, καὶ ἂς σκεφθῶσιν οἱ ἀρχαιολόγοι, ἀν πρέπει ἐντεῦθεν νὰ κλονισθῇ ἡ πίστις εἰς τὸ δρῦδον τοῦ ὀνόματος Διουσικήτου τοῦ φερομένου ἄρχοντος ἐν Ολυμπιάδος 102ας ἔτει 3φ, ὅπως ἀλλοτε καὶ τὸ ὄνομα Θεσσάλου ἔξ ἐπιγραφῶν ἀπεδειχθῇ ὡς ὅχι δρῦδον διὰ τὸ ἔτος Ολυμπ. 107, 2 ὥπο A. ‘Ραγκαβῆ ἐν Antiq. Hel. τόμ. β' σελ. 543, καὶ 544, καὶ ἥλθεν εἰς τὸν τόπον του τὸ Θέελλος, τὸ δποτὸν ὅμως ἀκόμη καὶ μετὰ δέκα ἐτῶν παρέλευσιν δὲν εἴρετον δρόμον του εἰς πάντα τὰ ἀρχαιολογικὰ βιβλία.

Ἐκ τῶν ἀναθημάτων τὰ δύο ἐπίγρυσα κανᾶ, τὰ εἴνα ὁ Ἀπόλλων καὶ ἴνα ὁ Ζεὺς,’ ὡς καὶ τὸ τῆς Κλεοστράτης ἐπάργυρον θυμιατήριον, ἀναφέρονται δόμοι ἡ ἐν μέρει καὶ ἐν τρισὶν ἀρχαιοτέραις ἐπιγραφαῖς, ταῖς ὑπ' ἀριθ. 150 καὶ 151 τοῦ Corp. Inscri. Graec. καὶ τῇ ὑπ' ἀρ. 835 τῶν Ant. Hel. τοῦ ‘Ραγκαβῆ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου λίθου καὶ ἡ περιγραφὴ των ἀκριβεστέρα καὶ διαθημὸς σφότερος. ‘Οσον δὲ περὶ τῶν στεφάνων τῶν πολλῶν, τῶν μὲ δόνδιατα ἀρχόντων ἀναγεγραμμένων, γίνεται φανερὸν ἐκ τοῦ σταθμοῦ αὐτῶν, ὅτι εἶναι δύο εἰδῶν, μεγάλοι, οἱ καὶ ἀριστεῖον λεγόμενοι (ἢ ἀριστεῖα τῷ θεῷ, ὡς ἐν C. I. Gr. 151), καὶ ἄλλοι, πολὺ μικρότεροι. Παραβληθήτω περὶ τούτων τὸ περιεχόμενον, τῶν παρὰ A. ‘Ραγκαβῆ, ἔνθα ἀνωτέρω, ὑπ' ἀριθ. 849 καὶ 850 ἐπιγραφῶν, ὡς καὶ τῆς τοῦ C. I. G. 151, ὅπερ εἰσέτι χρήζει ἐρμηνείας τινὸς, πρὸς ἐπαρκῆ διασάφησιν τοῦ ὑπὸ τίνων καὶ διὰ τὶ οἱ στέφανοι οὗτοι παρεδίδοντο εἰς τοὺς ταμίας τῆς Θεοῦ. Ἄλλα τινὰ, καὶ ὅχι ἀσήμαντα, εἰς δίδει ἀφορμὴν λόγων καὶ ἐρευνῶν τὸ κείμενον τῆς ἐπιγραφῆς ταῦτης, ἀφίνω εἰς ἄλλους. ‘Ἐν Ἀθήναις, τῇ 4 Ὁκτωβρίου 1865.

Στέφανος Α. Κουμανούδης.

(1) Ἱνε ἀληθὲς δτι πολλάκις ἀπὸ τῆς δεκάτης ὅδησης ἔκατονταετηρίδος ἐγένοντο Ἀλβανικαὶ τινὲς καταδρομαὶ καὶ ἐντεῦθεν λεγαλασίαι εἰς τινὰ χωρία τοῦ Ζαχορίου, ἀλλὰ ταῦτα ἵνε πολὺ μικρὸν συγχρινόμενον ὡς πρὸς ὅσα συνέθησαν ἄλλαχοι.

